Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

COLEMAN, ALTA, CAN.

Tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille täältä kaivoskylästämme!

Niin, onhan täältä taasen vähän kuulumisia. Osastommekin on toiminut vähän ripeämmin vaikka se joukko tällä on hyvin pieni.

Vietimme yhteisen kesäjuhlan Bellevuen s. s. osaston kanssa Bellevuessa, 23 p. heinäkuuta. Päivällä oli kenttäjuhla, joka onnistui mainiosti joukkomme pienuuteen nähden. Luontokin suosi meitä, pitämällä ilman kirkkaana koko päivän.

Ohjelma kentällä alotettiin laulamalla yhteisesti "kansainvälisen". Muutakin henkistä ohjelmaa suoritettiin, vaan enin osa päivästä kului urheilussa. Illalla kokoonnuttiin Bellevuen s. s. osaston haalille, jossa jatkettiin ohjelman suoritusta. Colemanilaiset esittivät "Yksimieliset"-nimisen kaksinäytöksisen näytöskappaleen ja Bellevuelaiset esittivät useita pilanäytöksiä, joten ilta kului hupaisesti.

Nautin Bellevuen toverien vieraanvaraisuudesta koko viikon sisareni ja erään toverini kanssa.

Vieraillimme isoisänikin luona, jonka mökki on erään vuoristolammen rannalla luonnon ihanalla paikalla. Ihana muisto jäi mieleeni tältä kyläressulta.

Nyt olen kotona. Koulun alettua menee sisareni ja veljeni taas kouluun, vaan minä en enään mene, sillä käyn työssä kaksi kertaa viikossa

Mutta aivan meinasi unohtua. Täällä on hommattu kenttäjuhlaa, johon sitten kutsutaan naapurikyläläisiäkin. En tiedä vielä koska se tulee olemaan, mutta varustautukaa ja että niistä tulisi oikein suurenmoiset.

ANNIE SURONEN.

Erään työläistytön elämäkerta

Kirj. Anna Aro

Työn nimi oli Hilda. Hän, tuo pieni yhdeksänvuotias olento oli jäänyt orvoksi isästään ja äidistään. Isä kuoli sydäntautiin, äiti vanhuuden heikkoudesta.

Hildalla oli kaksi siskoa, jotka olivat jo kasvaneet aikuisiksi ja palvelivat kaukana toisessa pitäjässä. Äidin kuoltua jäi Hilda yksin syntymäseudulleen, ja silloin hän ajatteli, että kai hänenkin on yritettävä elää eteenpäin tavalla taikka toisella.

Ensiksi Hilda yritti saada palvelupaikkaa, mutta se oli aivan mahdotonta, sillä ei kukaan huolinut niin pienestä palvelijaksi. Kun ei mikään kerro auttanut työn saannissa, niin Hilda päätti vihdoin turvaantua sukulaisiinsa, joka olikin paras ajatus sellaisella pienellä järjellä ajateltuna.

Tuli se aamu, jolloin Hildan oli lähdettävä matkalleen. Se tuntui Hildan mielestä oikeen hauskalle, että pääsee oikeen toiseen pitäjään, missä Hildalla oli sukulaisia.

Ensimäinen pysäyspaikka oli Hildan tädin luona. Tädillä oli oma pieni maatuilkku, jonka hän oli saanut perinnöksi vanhemmiltaan ja siis toimeentulonsa oli jotensakin hyvä ainakin niinkauan kun jaksoi pitää peltonsa siinä kunnossa, että ne kasvoivat. Hyvinä vuosina sai täti enemmänkin satoa kuin mitä tarvitsi kuluttaa. Täti oli hyvin säästäväinen ja kaikin puolin tarkka ihminen, joten tädin luona oli oikein sopiva koti Hildalle. Tädillä ei itsellään ollut lapsia, joten senkin puolesta sopi Hildan hyvin tulla tädin luokse, ja tädille oli Hildan tulo varsin mieluinen asia.

Hilda oli ahkera töissään ja toimissaan ja kuunteli aina tädin neuvoja,, joka neuvoi Hildaa tekemään pieniä askareita. Tädillä oli hyvin valoisat toiveet Hildan tulevaisuudesta hänen kasvatukseensa ja kehitykseensä nähden. Täti aina ajatteli, että kun hän tulee vanhaksi ja kuolee pois niin silloin saa Hilda periä tädin omaisuuden.

Näitä tuulentupiaan täti joskus hymyili Hildallekin, että ei hän omaisuuttaan mukanaan vie hautaan ja että Hilda saa hänen mentyään kaikki mitä häneltä jälkeen jääpi.

Näin vuodet vierivät toinen toisensa perään siksi kunnes Hilda oli jo täyttänyt kuusitoista vuotta. Täti aina uskoi ja toivoi, että Hilda aina edeskinpäin on yhtä kuuliainen hänelle kuin lapsena ollessaan. Mutta ajat muuttuvat ja ihmiset ajan mukana. Niin oli vuosien vieriessä Hildankin mieli muuttunut. Kun hän katseli toisia ikäisiään tyttöjä, jotka olivat muodin mukaisesti puettuja ja kävivät tansseissa vieden Hildankin joskus mukanaan, paloi hänessä halu päästä heidän kanssaan samaan arvoiseksi. Mutta tästä pelistä ei Hildan täti tykännyt, sillä vanhuus ei voinut nuoruutta ymmärtää, ja hän tahtoi pitää Hildan kotona, selittelemällä, että ei ole tarpeellista käydä tansseissa vielä kun ei ole rippikouluakaan käynyt.

Hilda taipui vielä kuuntelemaan tätiä, ajatellen, että ehkä se niin on parempi. Mutta ei se päätös kestänyt, sillä nuoruus pyrkii voittamattomasti ulos avarampaan maailmaan. Ja Hilda alkoi vaatia, että tädin pitää laittaa hänelle sitä ja tätä mitä hän näki toisilla tytöillä olevan. Ja sitä mukaa kun Hilda kasvoi, kasvoi hänen ylpeytensäkin, joka kylläkin on hyvä lahja ihmisellä, jos se on oikeaan ohjattu, mutta täti oli vanhanaikainen ihminen, eikä hän ymmärtänyt lapsen sieluelämää kasvattaa suorassa linjassa, joten Hildan ylpeys kasvoi hieman väärään. Hilda ajatteli, että ompa tädillä varoja ja tulevathan ne hänelle kuitenkin sitten kun täti kuolee, ymmärtämättä lainkaa, että tädin varat olivat kovin, kovin pienet rennostieläjälle.

Eräänä päivänä syntyi tädin ja Hildan välillä ankara sanasota, kun Hilda rupesi neuvomaan tätiä, sanoen, että täti on vanhan aikainen eikä ymmärrä mitään nykypäivän elämästä. Sanailu meni niin pitkälle, että Hilda uhkasi lähteä pois tädin luota ja mennä toiseen palveluspaikkaan. Hilda luotti nyt jo itseensä tietäen voivansa käydä ja täydestä suuremmissakin taloissa.

Hilda piti uhkauksensa ja onnistuikin saamaan palveluspaikan eräässä rikkaassa talossa. Ja niin jäi vanha täti oman onnensa nojaan, ja kovin oli hän ikävissään Hildan lähdöstä, jota rakasti kuin omaa lastaan. Hildan muuttopäivä läheni lähenemistään ja hän oli iloinen, että pääsi muuttamaan pois tädin silmien alta. Jätellessään tätiä hyvästi huomasi hän, että kyyneleet putoilivat alas tädin ryppyisiä kasvoja, joihin Hilda vastasi heleällä naurulla. Hilda ei osannut arvata miksi täti itki. Tädillä oli elämän kokemus, jota ei Hildalla vielä ollut ja siksi voi nauraa. Täti varottel ija neuvoi, että maailmalla on pitkä taival, joka sitä lähtee mittailemaan ja että siellä voi olla onni, mutta voi siellä olla onnettomuuskin.

Nyt oli Hildalla uusi palveluspaikka ja talonväki näytti yleensä olevan hyvin tyytyväisiä uuteen palvelijaan. Hilda vaan oli ensiksi vähän ujo, mutta pian hän tottui oloonsa. Vanhasta tädistään vaan Hilda ei tahtonut puhua kenellekään.

Tuli syksy ja Hildan piti rippikouluun. Kaikki tiesivät, että hän ainakin pääsee ripille, sillä Hildalla oli erinomaisen hyvä lukutaito. Joskus Hilda muisteli tätiä siitä, että täti oli opettanut hänet lukemaan niin hyvin, laittamalla hänet lukemaan pienemmilläkin joutohetkillä. Mutta ylpeytensä voitti kiitollisuuden tunteen ja kunnianhimonsa yhä kohosi, kun kaikissa lukupaikoissa aina kehuttiin, että hän on paras lukemaan. Ja rippikoulun käynti oli hänelle hauskaa kun hän oli varma siitä, että hän sen kyllä yhdellä kertaa suorittaa.

(Jatk.)

KÖYHÄN PIKKU SISKO

(Jatk. 3:lta sivulta)

kuivasti, että heillä on jo "uusi mies."

Hän käveli edestakaisin puodin käytävillä, turhaan koettaen koota ajatuksiaan. Mihin joutuisi hänen äitinsä nyt? Se oli hänen valitsevin ajatuksensa ja suurin pelkonsa. Hänen enonsa, joka eläessään oli ollut työssä tässä samassa puodissa, ei ollut ollut kanssakäymisessä kaupungissa asuvien puolalaisten kanssa, ja ne harvat tuttavat, mitä hänellä oli, olivat epäjohdonmukaisia amerikalaisia. Anton oli ollut liiaksi sidottu omiin asioihinsa, tehdäkseen tuttavuutta kansalaistensa kanssa, ja hän tunsi, että vetoaminen amerikalaisiin ei hyödyttäisi mitään. Hänen tuntehikas luonteensa oli yhä enempi itseensä sulkeutunut, mitä enemmän hän tutustui amerikalaisiin liiketapoihin. Hän huomasi, että jokaisella oli täysi työ koettaessaan pitää työnsä ja huolehtiessaan omista yksityisistä asioistaan, rasittamatta itseään toisten onnettomuudella. Ja hänestä oli vastenmielistä ilmottaa kenellekään yksityisiä surujaan, paitsi siinä tapauksessa jos se olisi joku, joka voisi antaa hänelle työtä. Sillä se oli kaikki mitä hän tahtoi. Ainoastaan työtä.

Käveleminen liian kauan puodissa toimettomana herättäisi epäluuloa, joten hän tunnin kävelyn jälkeen tunkeskelevien ostajien joukossa napitteli takkinsa ja käveli ulos kadulle. Hän nousi katuvaunuun ja oli jo hyvän matkaa kulkenut kotiin päin, kun äkkiä leimahti ajatus hänen hämmentyneissä aivoissaan. Hän muisti Ike Hammersteinin ehdotuksen. Hänen kalpeille, huolestuneille kasvoilleen levisi valoisa hymyily. Kymmenen dollaria viikossa! Ja hän itserakas aasi, oli kääntänyt sille kuuron korvan. Hän, kerjäläinen, oli uskaltanut ajatella millaisia säveliä hänen sopii soittaa, mikä hänen korviaan miellyttää. Hänen kansansa laulua, Chopin, Moskows-

(Jatk. 8:lla sivulla)

Toverittaren yksityisnumerojen hinta on viisisenttiä kappale paitsi niputtain ostain, jolloin ne ovat (viisi kappaletta ja siitä ylöspäin) kaksi senttiä kappale.

Astorian s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstai ilta kello 8. Osote 262 Taylor ave.

Huom!
New York'in Suom. Naisten OSUUSKOTI
ja paikanvälitystoimisto:
241 Lenox ave, 122 st.
Telef. 813 Morning side.

Hoquiamin s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla Ahjolassa, joka torstai kello 2 j.p.p. Osote on 315—10th St., Hoquiam, Wash.

Hannan s. s. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään joka:sen viikon torstaina kello 8 j. p. p. (Huom.! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.)

Kenkiä

jotka tyydyttävät kaikkia. Jos haluatte sopivia, kestäviä ja samalla aistikkaita KENKIÄ, tulkaa katsomaan meidän jalkinevarastoamme. Me voimme tyydyttä teitä.

Bee Hive
ASTORIA, OREGON